

‘Ti sekunder’ – En opfordring til at vi kvinder skal elske vores krop

Jette Schandorf er sin egen model i fotobogen "Ti sekunder"

Monica Krog-Meyer 10.12.2021

FOTOGRAFI // ANMELDELSE – “Hun tager fotos af sig selv. Og ændringen sker bid for bid, selvportræt efter selvportræt, selfie efter selfie,” skriver Monica Krog Meyer i sin betagede anmeldelse af Jette Schandorf sårbare, personlige kunstprojekt *Ti sekunder*.

Du kender hende. Hun har medvirket i en række danske orkestre: Hos Anna, Salsa Na Ma, Wild Honey, Lilith, Bitch Boys, Blast, News, The Lejrbåls, Halberg Larsen, Poul Halberg Powertrio, hos Lis Sørensen og Halberg & Friends.

I imponerende 45 år har hun sørget for solide bastoner på de danske musikscener.

I alle de år har det passet hende fint at stå der omme bagved, i fast symbiose med sin bas, lidt i baggrunden men sammen med de andre.

Hun har aldrig haft lyst til at være stjernen, som alle glør på og beundrer. Hun har ikke ønsket at være i fokus eller få for meget opmærksomhed. Det er hun alt for blufærdig til.

Ikke desto mindre er vi mange, der har set op til hende og nydt det, når hun har givet den gas med sin bas, og tænkt, at hun så skøn ud med det viltre hvide hår og de gnistrende sorte øjne. Smuk og powerfuld. Lækker. Spørg bare mændene. Det har aldrig strejft mig, at hun var uvenner med sit spejlbillede og ”...altid fokuserede på fejl og mangler end på alt det skønne som er. For jeg finder altid noget, der ikke er ok med mig. Og med andre for den sags skyld”, som hun skriver. Svært at forstå, at hun skulle være blufærdig.

En ny ide spirer i hende: ‘Jeg må forlige mig med min krop, lære at elske den. Det er jo min bedste ven, den er god ved mig. Så må jeg også holde af den’.

Har man været med i så mange år, som hun har, så giver det sig selv, at Jette Schandorf nu er 60 år. Gennem 40 år gift med Poul Halberg, mor til to børn. Og stadig aktiv musiker.

“Jeg er så opmuntret af den nye idé, jeg har fået her. Det er sjovt og inspirerende.

Når jeg efterfølgende ser på billedet, så føles det, som om nye friske øjne fra et blidt og rummeligt sted inden i mig ser på min krop.”

Selfie-fototerapi

Hun har kastet sig ud i et vildt projekt: Oven på en hård fyring i sit musikvirke sad hun fast i sin egen skamfuldhed. Hun opdagede, at hun gik og så ned i jorden, for hun magtede ikke at se folk i øjnene. Hun fik fornemmelsen af at krakelere. Den ubehagelige omvæltning i hendes professionelle liv blev vendt indad.

En ny ide spirer i hende: ‘Jeg må forlige mig med min krop, lære at elske den. Det er jo min bedste ven, den er god ved mig. Så må jeg også holde af den’. Hun tager fotos af sig selv. Og ændringen sker bid for bid, selvportræt efter selvportræt, selfie efter selfie.

Hun kunne have fundet en fotograf, der kunne tage billeder af hende. Men det ville være uærligt. Foran en fotograf ville hun posere og spille en rolle. Og frem for alt ikke komme i den vigtige dialog med sig om om den dér krop.

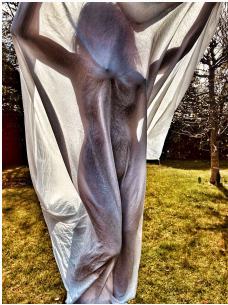
Min indre hårde dommer, som altid har talt til mig, er sat på pause, og en blidere og mere nysgerrig side af mig selv får nu masser af plads til at udleve sig selv

Når hun selv er fotografen, er der ingen forstillelse.

Hun opstiller et dogme for projektet: Når ideen til fotoet er udtænkt, så stiller hun sin mobil op og sætter den på selvtimer. Så er der 10 sekunder til at stille sig i positur og finde en grimasse, der kan passe. Og klik, så er billedet taget.

Først da begynder det svære: Kan hun lide det, hun ser på billedet? De reaktioner skriver hun ned, billede for billede.

”Min indre hårde dommer, som altid har talt til mig, er sat på pause, og en blidere og mere nysgerrig side af mig selv får nu masser af plads til at udleve sig selv.”

“Gennem mine billeder udtrykker jeg min glæde ved livet.

Den glæde, som jeg på et splitsekund kan spolere fuldstændig i kraft af min evigt kritiske holdning til stort set alt.

Skønhed for mig er noget, jeg gerne vil. Det er en indstilling, jeg giver plads til i mit sind.

Den findes derude, jeg skal åbne mig for den, for den er da ligeglad med mig, hvis jeg ikke er interesseret.”

Og det blev til en bog

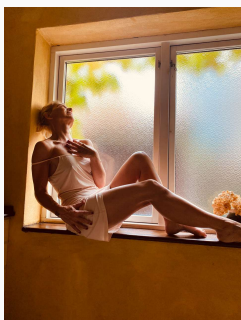
Det er blevet til mange billeder. Projektet lykkes: Hun *ændrer* sit syn på sin egen krop. Bid for bid finder hun ud af, at hun godt kan lide, hvad hun ser. Hun opdager også, at hun gerne vil vise, hvem hun er og hvad hun er gjort af, som hun siger: ”Min lyst til at vise verden, at jeg er skøn her i mit efterår.” Blufærdigheden forsvinder mere og mere.

Derfor bogen: *Ti sekunder, så er jeg her*. Med undertitlen “60 år – 60 billeder.”

Alt efter hvem man er og hvilket forhold til nøgenhed, man har med i sin bagage, er Jette Schandorfs bog en samling smukke selvportrætter, nøgenbilleder eller side 9-agtige pornoficerede fotos. Det må læseren selv om, for Jette Schandorf har et projekt, der rækker ud over hendes egen blufærdighed: En opfordring til at vi kvinder skal elske vores krop.

Alt for mange ligger under for et kritisk syn på egen krop: ”Se, jeg har alt for tykke lår!”, ”Jeg kan ikke tillade mig at gå i bikini eller vise mig frem med den vom, de deller, de slatne arme, de grimme ben osv osv”! Selv smukke kvinder har et forvrænget billede af det de ser i spejlet. Photoshoppede modelbilleder i reklamerne terroriserer os gennem livet, og vi higer efter at ligne de tynde, de anorektiske og de heldige med ‘lækre’ kroppe. Jette Schandorf appellerer med sit eksempel til, at vi kvinder begynder at holde af vores kroppe.

Flot indsats, for man må begynde med sig selv. Er der andre, der kan have glæde af det, så værsgod: "10 sekunder, så er jeg her!"

"Kvinder bliver så smukke, når de elsker sig selv. Når de viser det feminine."

En bog til tiden

Jeg bladrer gennem bogen, betragter billederne og læser de medfølgende tekster. Det er grænseoverskridende, genkendeligt og vanvittig spændende, synes jeg. Hun ser helt enkelt vidunderlig ud. Hun har en krop, der er flottere end de fleste 60-årige kroppe. Det er meget svært at forbinde hendes selfies med blufærdighed. Men sådan er selvforagt, skjult og ødelæggende. Indtil man som Jette Schandorf tager kampen op og får bugt med den.

Nøgenhed provokerer mange mennesker, der mener, at den slags helst skal forblive en privatsag. Jeg håber, at læserne vil værdsætte hendes ærlighed

Netop i disse dage vover en række kvinder at fortælle om overgreb, sexismen og magtmisbrug. De udviser et stort mod og får som tak ufattelig mange nedgørende, ubehagelige og voldsomme reaktioner, fra både mænd og (mere uforståeligt) også fra medsøstre. Der er ingen grænser for, hvor stor vrede, der strømmer dem i møde: "Glem det dog", "kom nu videre", "det kan da ikke være noget efter 20 år" osv Og det er i den venlige afdeling.

Den samme type vrede kan sagtens ramme Jette Schandorf, når hun viser sin smukke 60-årige krop frem i udfordrende positurer og leger med rollen som fotomodel i denne bog, for 'hva' fa'en kommer det mig ved?'.

Ja det kommer i hvert fald en hel del kvinder ved. Måske deres mænd også kunne trænge til at vide, hvad der foregår under det smukke ydre.

Jeg håber, Jette Schandorf har paraderne oppe og er klar til de slag, hun måske får. Nøgenhed provokerer mange mennesker, der mener, at den slags helst skal forblive en privatsag. Jeg håber, at læserne vil værdsætte hendes ærlighed.

“Det nye, som sker for mig, her efter 40 år i baggrunden er, at jeg tager plads. Viser mig. Fordi jeg har noget at byde på.”

Jette Schandorf:

Ti sekunder, så er jeg her. 60 år – 60 billeder

Forlaget Mellemsgaard

Har du lyst til at høre mere om, hvem Jette Schandorf er:

”Danske Bassister”, optaget i 2020, ved Morten K.

Her kan man høre Jette Schandorf fortælle, at faren var hendes violinlærer i mange år, og at de sang nummerplader, når de var ude og køre i bilen. Hun giver også eksempel på sit basspil. Morten K interviewer

Reimerrepublikken nr 22. fra 24. november har besøg af Jette Schandorf, der fortæller om tilblivelsen af sin bog:

<https://podcasts.apple.com/dk/podcast/22-jette-schandorf/id1553076004?i=1000542951309>

"Ti sekunder" fototerapi Jette Schandorf Kvindekroppens selfies

Monica Krog-Meyer

Monica Krog-Meyer, tidl. radiovært, nu skribent, pensionist og mormor. Født 1950, programmedarbejder og studievært. Har taget turen fra P3, via P4 og til P5. Jeg skrev i 2010 "Plus-alderen - vi bliver jo bare ved!", der medfører mange muntre